

на единъ мартенски дъждецъ да угаси пламенното ни ламтение къмъ природнитѣ красоти на България. Но правичката да си кажемъ, като се добрахме до горската барака на върха, доста се позарадвахме. Единъ едничъкъ си имаме женски мѣсецъ — марта, да ни е живичка, ама пази Боже. Коварно и измѣнливо създание! Нали ужъ тъмна нощъ бѣше, нали ужъ вѣтъръ и дъждъ ни бръскаха очитѣ, — а пъкъ излизаме изъ бараката и какво да видимъ? — Като грѣйнала оная ми ти мѣсечина и покрила островърхитѣ лѣсисти хълмове съ една блѣдна фосфорическа мека свѣтлина, и гледашъ смѣтни грамади отъ върхове високи и по-низки, близки и по-далечни, свѣтли и по-тъмни, и всичко това, колкото се снишава, тъмнѣе, тъмнѣе и пропада въ мрака на огромнитѣ долища. Дълбокъ ли е дола, широкъ ли е, далечъ ли е, прѣзъ тамъ ли ще минемъ ние, прѣзъ тукъ ли, онуй тамъ долу езеро ли е, снѣгъ ли е, или е гжста млѣчна мъгла — знаемъ ли ние! Ще кажешъ — ще сбъркашъ. Не грѣй слънце, да го видимъ ясно! Може да не е денемъ тѣй хубаво, тѣй величествено — кой знае, но мисълта го прави сега неизвѣстно и хубаво, и ние сме доволни, весели, възхитени . . .“

Седемнийсетъ години минаха, отъ какъ се помина Алеко, но паметъта му не е забравена, и нѣма никога да се забрави. За него поетътъ казва:

„Не е ли той най- свѣтлиятъ ти синь,

О, бѣдна татковина? Или има,

Ил' можешъ ти посочи ош' единъ

Борецъ неопятненъ, душа любима

Отъ цѣлъ народъ?

Но миръ на тебе, духъ неовѣдаемъ!